

EGÉSZSÉGÜGYI ALKALMAZOTTAK

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdő-sők, fürdősnők, masszörök, vizgyógykezelők, pedikűrözők, uszómesterek stb., kórházi segédmunkások és rokonszakmával foglalkozók hivatalos szaklapja.

LAPJA

A Szövetség hivatalos órái: reggel 9—12-ig, d. u. 3—7 óráig. Díjtalanul közvetít intézetek, klinikák, kórházak, szantóriumok, fürdők és magánosok részére képzett személyzetet helyben és vidékre.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16
Telefon: József 122—24.

SZERKESZTŐ:
DR. RAJNAI BÉLA
orvos, elnök
FELELŐS SZERKESZTŐ:
SZIEBEN F. JÓZSEF

Hirdetések felvételnek a legjutányosabban.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Előfizetésiár: Negyed évre, 15000 korona.

Támogassuk a szövetséget.

A szegény, a nincstelen ember a reá nehezedő terhet, erejének minden megfeszítésével sem bírja elviselni. Ezt a minden erőt felemészítő terhet különösen mi egészségügyi alkalmazottak a legjobban érezzük. Nincsen még egy olyan szakma, amelyben az alkalmazott és munkaadó közötti jogviszony oly rendezetlen volna, mint az egészségügyiek szakmája. Különösen áll ez a betegápolónál. A helyzet ma az, hogy tekintet nélkül arra, vajjon meg van e a kellő képessége, intelligenciája, egészséges fizikuma stb. vagy sem, bárki lehet betegápoló. Ennek következménye, hogy a betegápolási pálya átmeneti lehetőséget nyújt mindazoknak, kik a már előbb élethivatásuknak kiszemelt pályán a munkaalkalom csökkenése miatt „szanáltattak.”

Az ilyen átmeneti ápolónők, akik az első kínáló alkalomra hátat fordítanak a betegápolási pályának, erősen lerontják a hivatásos betegápolónők tekintélyét. Azonban még súlyosabb helyzet elé is állítják őket, amennyiben azok létérdekeit is veszélyeztetik. Hogy ez mennyire fedi a valóságot, nem kell egyébre hivatkoznunk, mint hogy a nagy felkínálkozás következtében, még ma is vannak kórházak, ahol egy ápolónő havi díjazása 12.000 korona. Az ilyen kórházban a borraalórendszerre építenek. A mi szempontunkból e rendszer az alkalmazottakra lealázó és az intézetekre is lealacsonyító hatással van. Ily őskori rendszer a mai modern világban nem állhatja meg a helyét. Ilyen sajnálatos viszonyok mellett ne csodálkozzunk azon, ha a kórházainkat a hivatásos ápolónők elhagyják és a helyüket az ilyen átmeneti ápolónők váltják fel. És ha bajok származnak ennek nyomán, úgy ne hárítsák azt a hivatásos ápolónői karra, hanem válasszák el azokat a baj előidézőitől.

Tehát disztíngváljunk! Vagyis ha ítéletet mondunk a nyilvánosság előtt az ápolónői karról, fegyük oda: *Tisztelet a kivételnek!* Mert vannak ilyenek, nem is kisszámban, akik nem csak a jó, hanem a rossz napokban is — amikor áldozni kellett a haza oltárán — ott maradtak a beteg embertársaik mellett, és jóban, rosszban egyformán adták oda tudásuk legjavát.

Ennek az ápolónői karnak a nevében sürgetjük a közegészségügyünk gyökeres átreformálását még pedig úgy, hogy *törvényes képesítéshez költessék a betegápolás.* A képesítéssel szabályoztassék havonként az emberhez méltó létminimum,

valamint a betegápolónő munkaköre is, mert ma a világi ápolónőt mindenegyébre felhasználják, csak a betegápolásra a legkevésbé. E kérdésnél célszerűnek tartanánk, ha már a porosz betegápolási tankönyvet átvettük, úgy egyben átvehetnénk a betegápolónői karra fennálló jogviszonyokat is. Bár ez az állam részéről anyagi áldozatokat igényel, mégis úgy véljük, hogy közegészségügyünk feljavítása az anyagi áldozatot megérdemli, mely rövid néhány év múlva meg is hozná gyümölcsét.

Ezek rendezése nélkül a betegápolás kérdése egészségesen meg nem oldható. Ezt érzi a szövetség vezetősége és ezt kell, hogy érezze minden egyes hivatásos betegápolónő. Ezért kell dolgozni a vezetőségnek, ezért kell minden ápolónőnek, aki hivatásból lépett e pályára, a szövetséget erősíteni és támogatni. Célt csak közös erővel, egységes megértelemmel érhetünk el. E munkára hívunk benneteket, erősítsétek a szövetségünket.

Nem sokkal különb a helyzet a fürdősnőknél. Csak annyi az eltérés, hogy ha valaki fürdős akar lenni és van 1,200.000 vagy 1,500.000 koronája, belép egy szantórium kapuján, bejelenti, hogy fürdős akar lenni, lefizeti a tandíjat és négy-hat hét múlva a szantórium cégjegyzési papírával a kezében hagyja el az intézetet, mint vizsgázott vizgyógykezelő. Azonban hogy e rövid idő alatt mennyit sajátított el a vizgyógykezelésből, arról legtöbb esetben lehetne beszélni.

Hogy mit jelent e korlátlan és felelősség nélküli fürdős képzés, azt csak azok tudják kellő érzékkel mérlegelni, akik ezen ügyekkel állandóan foglalkoznak és benne élnek.

Fürdőügyi szempontból mérlegelve a dolgot, semmi esetre sem lehet előnyös az anyagias alapon rövid időhöz kötött fürdős képzés. Munkás vagyis szociális szempontból pedig azért nem előnyös, mert a fultermeléssel csak a munkanélküliség számát növeljük, mely a későbbi időkben a kenyértelenség következtében könnyen megbosszulhatná magát.

A fürdősnők leendő képzéséhez kötelessé éppen e szempontok figyelembe vételével csak úgy mint a betegápolás rendezése sürögés elintézését igényel. Ezen álláspont nem csak a mi részünkről nyilvánult meg, hanem maga az orvosi kar és a hatóság részéről is, mert a közelmúltban már nem csak a fürdőmunkásság, hanem az orvosi kar érdekeit is súlyosan veszélyeztette ezek elhanyagolása.

Ami az orvosi kar érdekeit e kérdéssel kapcsolatban érinti, azt az Orvos-Szövetségen át az orvosi kar iparkodott eliminálni. Ami a fürdőmunkás érdekeit illeti, azt a fürdőmunkásságnak kell a saját szövetségén keresztül megvédenie. A mai nehéz viszonyok mellett minden fürdőmunkásnak éreznie kell, hogy közös nagy érdekeiket szétforgácsolt erővel megvédeni nem lehet. A képesítés minden fürdőmunkás egyetemes érdeke és mert az, tehát minden egyes fürdőmunkás erkölcsi kötelessége, hogy a szövetség kötelékébe tartozik.

Hogy kell bánni az ápolónőkkel.

Sajnálatos panasszal fordultak hozzánk ez alkalommal az Új szent János kórház C új tüdő pavillonjának ápolónői. Az általuk előadott panasz olyan természetű, mely ez ideig még elő nem fordult és az egész ápolónői kart mélyen sértő.

A panasz *Rada Ernőné* ellen merült fel, aki egy elhunyt orvos özvegye és aki még egy fél év előtt mint beteg fektült az osztályon és ma ugyanennek a pavillonnak a főápolónője. Hogy milyen körülmények között nyerte el e kitérítő és felelősségteljes állást, azt most nem kívánjuk e sorok keretében ismertetni. Mi a panasz érdemi részével kívánunk csak foglalkozni.

A panasz ellene az, hogy az ápolónőkkel minden ok nélkül a legdurvább magatartást tanúsítja, akiket a betegek előtt gyengéd „*marha*“, „*piszkos*“, „*hülye*“ kifejezésekkel illet. Ezek azonban csak a gyengédebb kifejezései, mert vannak azután olyanok is, amelyek a nyomdafestéket el nem bírják. Meg kell azonban azt is említenünk, hogy e szenvedélyében még arra a kijelentésre is ragadtadta magát, hogy „*kancsukával szeretné végig korbácsolni az ápolónőket.*“

Az ápolónők jogos panaszát igazolja a legjobban, hogy azon rövid öt hónap alatt, amióta a C pavillon élén áll, több mint harminc ápolónő hagyta el a szolgálatot. A pavillonnak több mint tizenhét ápolónője állandó rettegésben él és szenved.

Ezek után felvetődik a kérdés, vajjon az intelligenciával — mert ez esetben hisszük, hogy a főápolónő ennek hiányában nem szenved — összeegyeztethető-e az ilyen viselkedés. Mert ha meg van a kellő intelligencia, párosulva lelki finomsággal, akkor ilyen sajnálatos esetek elő nem fordulhatnak. Tehát másutt keressük a hibát. A hibát talán abban lelhetnénk meg, hogy a főápolónőnek a betegsége után nagyobb foku ideggyöngesége maradt vissza, melynek hatása alatt az ápolónők szenvednek. Ez azonban nézetünk szerint mégis csak igazságtalanság, hogy egy beteges hajlamu nő szeszélyei miatt tizenhét kifogástalan ápolónő, valamint az osztály betegek szenvedjenek.

Közegészségügyünk feljavítására nem lehet üdvös rendszer, hogy a betegápolásnál ily felelős állást, mint a főápolónői állás, hasonló egyénekkel, mint jelen esetben is, töltsék be, aki életében soha ápolónő nem volt, e foglalkozást nem gyakorolta. Hogy vállalhat felelősséget a betegápolásért és az azzal járó munkáért az, aki maga sincs tisztában annak a lényegével. A főápolónői állás jutal-

mazása lehet a becsületes, szorgalmas, hosszú éves betegápolási munkának, ami egyben biztosítéka annak, hogy jó kezekben van lefektetve az osztály ellátása.

Nem tesszük fel a kérdést, hogy a kórház igazgatósága tud-e a fenti panaszokról, mert ez nem az első eset és mégsem történt változás, azaz történt: az ápolónők panaszja után u. i. csak még nagyobb üldöztetésnek vannak ők kitéve. És mert a helyzet inkább elmérgesedik és az ápolónők panaszja nem nyert elintéztést, szövetségünk vezetősége kénytelen az ügyet a tanács elé terjeszteni, kérve, hogy a panasz orvosoltassék.

Világosíttassék fel a főápolónő arról, hogy mi nem élünk sem Szibériában, sem Ázsia egyéb tájain és hogy az ápolónők mind Isten képmására teremtetett emberek, akiket nem kancsukázni, hanem emberszeretettel kell munkájukban vezetni. Vezetni pedig nézetünk szerint csak az tud, akif egykor már ebben az iskolában neveltek.

Kartársnőinket pedig kérjük, ne csüggedjenek el, végezzék kötelességüket tovább is szeretettel beteg embertársaik érdekében. Legyenek igaz szolgálói a közegészségügynek, töltsék el lelküket a tudat, hogy becsületes munkájukkal sok száz és ezer beteg embertársuk fájdalmán és könnyein enyhítenek. És ha mindenki elhagyja, a szövetségünk, az egészségügyi alkalmazottak második Otthona szeretettel és megértéssel karolja fel ügyüket! Ép ezért erről az Otthonunkról egyedüli igaz barátunkról jó sorsunkban se feledkezzünk meg, építsük ki szövetségünket minél hatalmasabbá, hogy erejével minél áldásosabb munkát fejthessen ki mindannyiunk javára.

Jubileum.

A Budapesti Fürdőszemélyzet Betegsegítő és Temetkezési Egylete f. évi október hó 17-én ünnepelte fennállásának 40-ik évfordulóját. Az ünnepélyt diszkozszyülés előzte meg, amelyen az egylet tagjain kívül számos vendég is részt vett.

A diszkozszyülést *Bugyáki Ferenc* elnök üdvözlő beszéde nyitotta meg, majd *Tóbiás Mihály* titkár az egylet negyvenéves működéséről számolt be. Beszámolójában rámutatott az egylet nagy jelentőségű munkájára, melyből kitűnt, hogy negyven év alatt több mint nyolcvannégyezer aranykorona értékben nyújtott segélyt tagjainak, mely a mai papirkorona értékben egy körüti háromemeletes ház értékének felel meg. Az egylet vagyoni állapotával szemben megemlékezett az egylet hadikölcsönökbe fektetett több mint 14.000 aranykoronájáról, mely összeg, ha csak részben is valorizálva térülne meg, úgy az egylet jelenlegi mérlege nagyon szépen alakulna ki. Ez ügyben a közeljövőben már is tervei vannak, amit a választmány elé fog terjeszteni. Beszámolója végén kérte a tagok további kitartását.

Kertész Károly alelnök ünnepi beszédében hangsúlyozta, hogy a fürdőmunkásság több megértésével nagy eredményeket lehetne elérni. A megértés értelmében különösen ma a képesítés kérdésének küszöbén elvárja, hogy a fürdőmunk-

kasság végre egymásra fog találni és közös érdekében egységesen fog munkálkodni.

Nagy Pál a fürdősök szakegyesületének elnöke is üdvözölte a jubiláló egyletet. Beszédében többek között megemlékezett arról, hogy a tömörülés törvény adta joga minden embernek, amelynek alapján a fürdőmunkás is élhet e jogával. Befejező beszédében Isten áldását kérte az egylet és vezetőségének munkájára.

A diszközgyűlést napirendje ezzel kimerült, *Bugyáki Ferenc* elnök azt bezárta.

A diszközgyűlést mintegy százötven feritékes vacsora követte. A vacsora alatt *Szieben József* az egészségügyi alkalmazottak főfitkára mondott pohárköszöntőt. Beszédét azzal kezdte, hogy örömeinek ad kifejezést, hogy egy olyan egylet negyven éves jubileumán nyílt alkalma felszólalni, amelynek megalakulása születésének évével esik össze. Majd kifejtette, hogy az egylet áldásos működését az összetartozandóság erejéből látja fakadni. Elismeréssel adózott mindazoknak, akik a megalkotás munkájából kivették részüket, valamint azoknak, kik áldozatkészségükkel fenntartották ez intézményt és a jelenlegi vezetőségnek, amely fáradságot nem kimélve munkálkodik annak minél hatalmasabbá való fejlesztésén.

A vacsora után tánc következett, mely a kora reggeli órákba nyúlt bele a legjobb hangulat mellett.

Komoly munka gyümölcsöt terem.

Egy év mult el azóta, hogy szövetségünk betegápoló szakosztályának egynehány telkes tagja felvettette a Beteg és Temetkezési Önségélyző-alap létesítésének gondolatát. Az eszme megértésre talált és így az eszmét a megvalósítása követte. Egy év a szervezeti életben röpke percnak tűnik fel és mégis e rövid idő alatt is mily sokat és mennyi jót lehet cselekedni.

Csak egy értekezlet kellett, amelyen a szövetség tagjaival megértessük annak nemes és nagy jelentőségü célját, máris nagy számmal tették magukévá az eszmét. Az értekezletet közgyűlés követte, amely annak a szükségességét megerősítette, majd egy öt tagú bizottságot választott meg és az alap nevét az „Egészségügyi Alkalmazottak Betegségi- és Temetkezési Önségélyző”-je címen vette fel.

Ez alatt a cím alatt, a szövetség fennhatósága mellett, indult el új alakulatunk a maga áldást osztó útjára. Egy rövid kis év és máris több mint kettőszázötven tagja van az alapunknak, amely rövid működése alatt mintegy tizenöt tagját részesítette anyagi támogatásban, ami több millió koronát tett ki.

Legutóbbi kimutatásunk óta ujabban jogos segélyben részesültek: Rác Rózi három heti segély címén 250.000 és Csányi Jánosné két heti segély címén 150.000 koronát kapott.

Nem mulik el hónap nélkül, hogy két három sőt több tagja is az alapunknak segélyben ne részesülne. A segélyezések a betegség neme szerint kisebb és nagyobb méretűek. És ha figyelembe vesszük azt, hogy az Önségélyző tagjai

havi 5500 korona tagdíjat fizetnek csak be, egy nyugodt lélekkel mondhatjuk, hogy az Önségélyzőnk a maga nemében egyedül álló, mely ilyen nagy összeggel segélyezi tagjait, komoly megbetegedük esetében.

Ennek lehetősége abban leli magyarázatát, hogy az Önségélyzőnk alapkezelő bizottsága a legnagyobb gondossággal öröködi közös vagyunkunk fellett és csak a legnagyobb körültekintéssel utalja ki a segélykérők segélyeit. Közös vagyunkunk telkiismeretes kezelésére nagy gondot kell fordítanunk és azt erősíteniünk kell, hogy esetleges sürűbb és nagyobb segélyezések esetén is végezhesse nemes munkáját.

Önségélyzőnk a szövetségünk tagjai részére, alakult, és bár annak fennhatósága alá tartozik, külön alapot képez. Szövetségünk tagjaira nem terjed ki a belépés kötelezettsége az Önségélyzőbe, mégis a kettőnek egymás melletti működése elvitathatatlan. A szövetségnek fő feladata az egészségügyi alkalmazottak gazdasági és azzal szoros szolgálati érdekeit istápolni, míg az Önségélyzőnknek feladata tagjainak betegség esetén a megállapított temetkezési járulékkal hozzásegíteni, hogy tisztességes eltemetésükről gondoskodás történjen.

Ezért erkölcsi kötelessége volna minden egészségügyi alkalmazottnak, ha még eddig az önségélyzőnknek nem tagja, abba magát felvétetni és magát e kényszer takarékoszágra reá szoktatni még abban az időben, amikor egészséges és keresetéből a csekély havi 5500 koronát tudja nélkülözni, hogy egykor ha a betegség meglepi, legyen hova fordulhasson ez tőkét kama-tostól élvezhesse.

Emelkedjen fel minden egészségügyi alkalmazott a kicsinyeskedés, a meg nem értés homályából, lássa be az Önségélyzőnk nemes törekvését és ha még nem tagja úgy lépjen azok sorába, akik az építés munkáját megkezdették.

Betegápolók hírei.

Házasság. Egyesületünk alelnökének, *Madari Sándornak*, *Rózsika* leánya és *Greguss Gyula* fő-tisztviselő f. évi október 24-én d. u. 4 órakor a fásori református templomban örök hűséget esküdtek. Ez alkalomból kívánjuk, hogy az Isten tartós boldogsággal és bő áldással kísérje frigyüket.

Betegápolási tanfolyamunk. Egyesületünk — mint már előzőleg megírtuk — az idén is két párhuzamos betegápolási tanfolyamot rendez dr. *Rajnai Béla* és dr. *Schöller Károly* főorvos urak vezetésével. A tanfolyamok egyike f. évi szeptember hó végén, a másik f. évi október hó elején vette kezdetét. A tanfolyamokra oly nagy számban jelentkeztek a hallgatók, hogy a rendelkezésre álló helyiség kicsinynek bizonyult. Bár a jelentkezés határideje már lejárt, nap-nap után jelentkeznek újabb tanfolyamhallgatók. Ezuton is értesítjük t. Kartársainkat és Kartársnőinket, hogy ez idén megindított tanfolyamunkra már újabb jelentkezőket fel nem vehetünk. Egyben arról is értesítjük tagjainkat, hogy a jövőben megindítandó tanfolya-

mainkra csak azok lesznek felvehetőek, akik az egyesületünknek legalább egy éves tagjai. Kivételt az egyesület csak nagyon indokolt és rendkívüli esetben fog megengedni. E célból mindenkit saját érdekében figyelmeztetünk, hogy az egyesületet ne hanyagolja el, vagy ha kartársa vagy kartársnője még nem tagja az egyesületnek, úgy győzze meg a belépés szükséges és hasznos voltáról.

Felhívás. Kérjük mindazon t. Tagjainkat, akik az Otthon építkezésünkhöz kölcsönökkel járultak és azt még vissza nem váltották, azok e kölcsönök felvételére jelentkezzenek szövetségünk irodájában VII., Dohány-utca 74. I. em. 16. sz. alatt *Szieben József* főtitkárnál, aki azt elismervény ellenében bármikor az esedékes kamattal együtt visszatéríti. Akik a kölcsönt már felvették, azonban az után még a kamatot meg nem kapták, szintén jelentkezzenek.

Lakásváltoztatás. Szövetségünk t. Tagjainak hiányos lakcím bemondása miatt szaklapunk szétküldésénél állandó zavarok fordulnak elő. Ennek megszüntetése céljából kérjük t. Tagjainkat, hogy lakásváltoztatás esetén azonnal és pontosan tudassák lakcímüket szövetségünk titkárságával. Személyes akadályoztatásuk esetén elegendő egy levelezőlapon is az új címet beküldeni.

Igazgatósági ülés. A Betegápolók Egyesülete f. évi október hó 22-én tartotta meg rendes havi igazgatósági ülését, amelyet *Balázs Flóra* elnöknő vezetett. Az elnök megnyitó beszéde után *Kovács Ferenc* a múlt havi jegyzőkönyvet olvasta fel, ami tudomásul vétetett. *Válfy Ferenc* a pénztári könyvet olvasta fel, mely jelentést megnyugvással vette tudomásul az igazgatóság. *Szieben József* főtitkár jelentésében többek között a teendő lépésekről tett javaslatot, melyet képesítésünk ügyében vél szükségesnek. Majd a vidéki szervezés terén kifejtett munkájáról tett jelentést. Jelentése után a beérkezett levelek felolvasása és azok elintézése következett. *Varga Mária* kizárása ügyében beadott kérelmet tárgyalta az igazgatóság, mely ügyben fentnevezettnek a napirend előtti személyes meghallgatása után akként döntött, hogy az elmúlt hónapban hozott kizárási határozatát meg nem változtathatja és kérelmével a közgyűléshez utasítja. Özv. *Kovács Károlyné* II-od osztályba helyezési kérelmét, oklevelének bemutatása esetén magáévá tette az igazgatóság. *Kovács Julia* kérelmét, amennyiben az oklevele meg van, az igazgatóság magáévá tette és az I. osztályba helyezte át. *Wurfer Vilma* segély kérelmének az igazgatóság az alapszabályok értelmében, amennyiben másfél éve tagdíjhátralékban van, nem teljesítheti. *Fogarassy Erzsébet* kérelmét, melyben büntetése elengedését kéri, az igazgatóság nem teljesíthette, mert az alapszabály enes lenne. A levelek letárgyalása után *Deák Mária* kérte az igazgatóságot, hogy a társalgó asztalaira posztót vehessen. Az igazgatóság a kérelemhez hozzájárult. Több kisebb ügy letárgyalása után a titkár az új tagok névsorát olvasta fel, majd a napirend kimerülve, elnök az ülést bezárta.

Az asztaltársaság tagjaihoz. Kérjük mindazokat, akik kölcsönt vettek fel az asztaltársaságtól, azok azt mielőbb fizessék vissza, mert ennek határideje közeledik és az elszámolásnál a késedelem zavarólag hat.

FÜRDŐSÖK HÍREI.

Eljegyzés. *Orbán Irén* és *Nánay József*, aki a szent Gellért-fürdőnek több éven át segédmunkása volt és aki szorgalmával és tudásával kiérdemelte, hogy a fürdő vezetősége őt a szakmunkások sorába osztotta be, f. évi szeptember hó 26-án eljegyezték egymást. Reméljük, hogy két megértő lélek talált egymásra és az eljegyzést hamarosan esküvő fogja követni. Első lépésükhöz is sok szerencsét kívánunk.

Hivatalos órák. A Fürdősök Egyesületének elnöksége minden csütörtökön este 7 órától fél 9 óráig tartja hivatalos óráit. Ugyanakkor történik az új tagok felvétele is. Azon t. Tagjaink, akik az elnökséggel hivatalos ügyet óhajtának elintézni, a fent jelzett időben jelentkezhetnek.

Szövetségi ülés. Szövetségünk f. évi október 21-én tartotta rendes havi választmányi ülését, amelyet *Nagy Pál* alelnök nyitott meg. Az alelnök üdvözlő szavai után *Válfy Ferenc* a múlt havi jegyzőkönyvet olvasta fel, melyet a választmány néhány alaki hiba helyesbítése mellett tudomásul vett. *Szele József* a szöv. pénztári állományáról tett jelentést, amit a választmány megnyugvással vett tudomásul. *Szieben József* főtitkár havi jelentése következett ezután. Többek között jelentette, hogy a képesítésre vonatkozó memorandumot elkészítette, azt azonban dr. *Rajnai Béla* főorvos urnak adta át revízió végett. Amennyiben megkapjuk, illetékes helyre fogjuk juttatni azt. Jelentette, hogy a népjóléti miniszterium egy hét napos országos közegészségügyi és társadalompolitikai értekezletet rendez. Az értekezlet két részre oszlik. Az egyik része az egészségügyi, a másik a társadalompolitikai rész. Az értekezletnek második részét tartalmazó füzetet megkaptuk, azonban az első részről, mely az értekezletnek egészségügyi részét tartalmazza és amely bennünket közelebből érdekel, nem kaptuk meg. Ezzel kapcsolatban javasolta a főtitkár, hogy szövetségünk elnökét, dr. *Benárd Ágost* főorvos urat, aki elfoglaltsága miatt az ülésünkön nem jelent meg, keressük meg és kérjük fel, hogy amennyiben ott rólunk, vagyis a képesítésünkről esnék szó, úgy a nevünkben szövetségünk álláspontját képviselje. Ez ügyben a választmány a főtitkárt bízta meg, hogy az elnökkel érintkezésbe lépjen. Jelentette továbbá, hogy a központ átiratban kereste meg szövetségünket, amelyben kéri, hogy egy tagunkat bízta meg azzal, hogy a megalakítandó kultur és oktatásügyi bizottságban képviselné szövetségünket. A választmány *Hallgató Gyula* testvért küldötte ki. Ezután a választmány az Otthonban megüresedett szoba ügyében és egyéb kisebb jelentőségű ügyekben hozott döntést, majd a napirend kimerítése után az elnök az ülést bezárta.